

ČESKÁ REPUBLIKA
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl dne 14. května 2015 mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků v senátu složeném z předsedy Jana Musila (soudce zpravodaje) a soudců Jana Filipa a Vladimíra Kůrky ve věci ústavní stížnosti stěžovatele **Město Františkovy Lázně**, se sídlem Františkovy Lázně, Nádražní 208/5, zastoupeného JUDr. Josefem Heydukem, advokátem, AK se sídlem Cheb, Májová 32, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014 č. j. 10 As 111/2014-47 a proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2014 č. j. 29 Af 22/2012-106, za účasti **Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Brně**, jako účastníků řízení, **t a k t o:**

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

I.

V ústavní stížnosti ze dne 13. 10. 2014, doručené téhož dne Ústavnímu soudu a doplněné dne 6. 11. 2014, se Město Františkovy Lázně (dále jen „žalobce“ případně „stěžovatel“) domáhalo, aby Ústavní soud nálezem zrušil v záhlaví uvedená rozhodnutí vydaná v řízení ve věci pokuty podle zákona č. 137/2006, o veřejných zakázkách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“).

II.

Z ústavní stížnosti a napadených rozhodnutí vyplývají následující skutečnosti.

Dne 5. 12. 2011 rozhodnutím č. j. ÚOHS-R118/2011/VZ-18473/2011/310/JRa předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též jen „žalovaný“) ze dne 5. 5. 2011 č. j. ÚOHS-S139/2010/VZ-819/2011/530/Swa, jímž byla žalobci dle § 120 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách uložena pokuta ve výši 700 000 Kč za správní delikt podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, jehož se měl dopustit při zadávání veřejné zakázky „Rekonstrukce základní školy včetně výstavby víceúčelové sportovní haly.“ Žalobce jako zadavatel měl porušit ustanovení § 28 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, když nesprávně za zájemce nepovažoval specifikované společnosti, přestože předložily písemnou žádost o účast, a dále porušil ustanovení § 60 odst. 1 v návaznosti na § 59 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, když z účasti na zadávacím řízení vyloučil specifikované zájemce, přestože splnili kvalifikaci v požadovaném rozsahu; současně tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Smlouvu na veřejnou zakázku žalobce jako zadavatel uzavřel dne 23. 4. 2010 s vybraným uchazečem SYNER, s. r. o.

Dne 31. 3. 2014 rozsudkem č. j. 29 Af 22/2012-106 Krajský soud v Brně (dále jen „správní soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2011 č. j. ÚOHS-R118/2011/VZ-18473/2011/310/JRa zamítl (výrok I) a rozhodl o nákladech řízení (výroky II a III). Námitky žalobce správní soud shledal nedůvodnými.

Dne 24. 7. 2014 rozsudkem č. j. 10 As 111/2014-47 Nejvyšší správní soud (dále jen „kasační soud“) kasační stížnost žalobce proti rozsudku správního soudu ze dne 31. 3. 2014 č. j. 29 Af 22/2012-106 zamítl (výrok I) a rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti (výrok II).

III.

V ústavní stížnosti stěžovatel tvrdil, že napadeným rozsudkem kasačního soudu byl porušen čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Zrekapituloval dosavadní průběh řízení a uvedl, že se s názory žalovaného, správního soudu ani kasačního soudu neztotožňuje, a uvedeným orgánům veřejné moci vytkl, že se dostatečně nevypořádaly se všemi jeho zásadními námitkami.

Podstatná část argumentace stěžovatele směřovala proti rozhodnutí žalovaného Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, se kterým podrobně polemizoval; jeho postup ve správním řízení označil za nezákonný, neumožňující v celém rozsahu hájit své zájmy a práva, a obsahující nepřipustné průtahy. Stěžovatel byl přesvědčen, že porušení zákona mu nebylo ve správním řízení prokázáno.

IV.

Ústavní soud posoudil splnění podmínek řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, ve kterém byla vydána rozhodnutí napadená ústavní stížností a Ústavní soud je k jejímu

projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s požadavky § 29 až 31 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“) a vyčerpal zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva.

V.

Ústavní soud shledal ústavní stížnost zjevně neopodstatněnou.

Ústavní soud konstatuje, že argumentace uplatněná stěžovatelem v ústavní stížnosti se týkala téměř výlučně procesních pochybení a nesprávné aplikace zákona o veřejných zakázkách žalovaným (nikoliv též ústavní stížností napadených soudních rozhodnutí). Tyto námitky stěžovatel plně uplatnil již v žalobě proti rozhodnutí žalovaného, jak plyne z bodů 18 až 25 odvodnění ústavní stížností napadeného rozsudku správního soudu, s nimiž se tento soud vyrovnal v bodech 34 a násl. tohoto rozsudku.

Ústavní stížnost neobsahuje podrobnější ústavněprávní argumentaci. Ústavní soud v této souvislosti připomíná, že z hlediska obsahu ústavní stížnosti nepostačují pouhé formální odkazy na příslušné články Listiny, zaručující některé ze základních práv či svobod, ale namítané jejich porušení musí být také skutečně v ústavní stížnosti odůvodněno konkrétními skutečnostmi. Navíc nedostatky spravedlivého procesu v řízení o správní žalobě mohou být v ústavní stížnosti oprávněně namítány pouze za předpokladu, že byly uplatněny v kasační stížnosti a kasační soud se jimi dostatečně nezabýval či je opominul; v opačném případě k nim Ústavní soud zpravidla nepřihlíží v souladu s principem subsidiarity ústavní stížnosti.

K obecnému tvrzení stěžovatele o porušení ústavně zaručených základních práv či svobod nesprávným právním posouzením v jeho věci rozhodujícími orgány veřejné moci Ústavní soud připomíná svoji standardní judikaturu, dle níž jeho povinností vyplývající z čl. 83 a čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky je zajistit dodržování ústavně zaručených základních práv a svobod obecnými soudy a jinými orgány veřejné moci. Úkolem Ústavního soudu však není řešit tvrzená pochybení při zjišťování skutkového stavu či jeho právním posouzení, kterých se obecné soudy údajně dopustily; výjimečně Ústavní soud tak činí jen tehdy a pouze v tom rozsahu, pokud tato pochybení mohla porušit některé z ústavně zaručených základních práv a svobod (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2007 sp. zn. IV. ÚS 736/06, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>), k čemuž v projednávaném případě zjevně nedošlo.

Ústavní soud již v nálezu ze dne 7. 7. 1994 sp. zn. I. ÚS 2/93 (N 37/1 SbNU 267) uvedl, že „K porušení práva na soudní ochranu by došlo jen tehdy, jestliže by byla komukoli v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny upřena možnost domáhat se svého práva u nezávislého a nestranného soudu, popř. pokud by soud odmítl jednat a rozhodovat o podaném návrhu, event. pokud by zůstal v řízení bez zákonného důvodu nečinným.... Právo na soudní ochranu je v podstatě právem na proces, včetně vydání soudního rozhodnutí. K odstranění možných omylů při hodnocení skutkového stavu slouží soustava opravných prostředků podle soudních řádů a v tomto směru nemůže Ústavní soud činnost obecných soudů nahrazovat.“

V projednávaném případě Ústavní soud v napadených rozhodnutích ani ústavní stížnosti neshledal jakékoliv relevantní skutečnosti naznačující porušení základního práva na spravedlivý proces.

Z výše uvedených důvodů Ústavní soud ústavní stížnost odmítl podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu, a to mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků řízení.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 14. května 2015

Jan Musil v. r.
předseda senátu Ústavního soudu

Za správnost vyhotovení:
Iveta Dvořáková